

tříleté nebo třicetileté promlčecí lhůtě, neboť podle § 1495 obč. zák. nemůže mezi manžely, dokud jsou v manželském svazku, promlčení ani počítati ani dále probíhati. Strany rozepře nežily sice již od roku 1919 ve společné domácnosti, ale jejich manželství bylo podle zjištění procesního soudu teprve rozsudkem krajského soudu civilního v B. ze dne 10. dubna 1937, č. j. Ck a II 975/36, jenž až do vynesení rozsudku C XIV 1268/36-47 v první stolici ještě nenabyl právní moci, rozvedeno od stolu a lože z viny obou stran. Není sporu o tom, že manželský svazek dále trvá, třebaže manželé fakticky žijí odděleně, a ježto tomu tak bylo po celou dobu, za kterou žalobkyně uplatňuje náhradní nároky, až k podání žaloby, nemohla se promlčecí lhůta vůbec počítati.

Čís. 17235.

Vládní nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n. o dočasných omezeních v živnostenském a jiném výdělečném podnikání.

Nejde o nezákonnost (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.), vložily-li nižší soudy souhlasně § 4 vlád. nař. č. 256/1938 Sb. z. a n. se zřetelem na § 10 téhož nařízení a § 17 zák. o společnostech s ruč. omez. č. 58/1906 ř. z. tak, že ten, kdo žádá o zápis nově zvolených jednatelů do obchodního rejstříku, musí sám soudu již před zápisem předložit průkaz, jehož je k tomu třeba s hlediska dotčeného vládního nařízení, a že rejstříkový soud může naříditi jeho předložení.

(Rozh. ze dne 21. února 1939, R I 72/39.)

Jednatelé firmy »P.«, společnosti s ručením omezených v P., navrhli mimo jiné, aby byli do obchodního rejstříku zapsáni jednatelé uvedené společnosti, kteří byli zvoleni na valné hromadě konané dne 10. května 1938. Rejstříkový soud nařídil, aby bylo v tříměsíční lhůtě prokázáno též pravoplatné rozhodnutí příslušného živnostenského úřadu (orgánu) o tom, že zřízení nových jednatelů bylo vzato na vědomí po případě že byl dán k němu souhlas. Rekursní soud potvrdil napadené usnesení. Důvody: Podle § 10 vlád. nař. č. 265/1938 Sb. z. a n. jsou soudy, povolující zápis do obchodního (společenstevního) rejstříku, povinny přihlídnouti k tomu, zda bylo dbáno ustanovení řečeného vládního nařízení. Podle § 4, odst. 1, uved. vlád. nař. přezkoumá příslušný úřad (orgán) též všechny skutečnosti, uvedené v §§ 2 a 3, jež nastaly po dni 1. března 1938, tudíž i ustanovení správních orgánů společnosti podle obchodního práva (§ 3, odst. 1, uved. vlád. nař.). Z toho, co bylo uvedeno, plyne, že již před zápisem musí býti jasno, zda nebo že není proti navrhovanému zápisu námitek z důvodů veřejných. Jde tedy jen o to, jakým způsobem toto jasno má býti zjednáno, zda si totiž rejstříkový soud má sám z moci úřadu obstarati příslušné vyjádření administrativního úřadu, či zda může naříditi navrhovateli, aby předložil potřebné osvědčení. Podle § 17 zák. ze dne 6. března 1906, č. 58 ř. z. musí býti volba nových jednatelů neprodleně oznámena k zápisu do

rejstříku a k tomuto oznámení musí býti zároveň připojeny veškeré průkazy nutné k zápisu. Vládní nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n. znamená v praktickém užití jen rozšíření průkazu podle § 17 zák. o spol. s r. o. č. 58/1906 ř. z. Již z toho plyne, že jest především povinností navrhovatele, aby veškeré průkazy k zápisu potřebné odstaral sám a soudu je předložil. Že průkaz o tom, že není námitek se strany administrativního úřadu k navrhovanému zápisu, musí tu býti před zápisem do rejstříku, vyplývá z úvahy, že by se jinak vládní nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n. minulo s účinkem, kdyby soud zápis povolil a pak vyčkával, zda administrativní úřad snad v budoucnosti nevezme na vědomí jmenování nových jednatelů. Že navrhovatel sám musí předložit průkaz podle vládního nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n., že soud mu může naříditi jeho předložení, vysvítá dále z toho, že straně musí býti doručen výměr administrativního úřadu, neboť jí přísluší proti němu odvolání (§ 4, odst. 3, uved. vládn. nař.). Konečný výsledek bude proto straně znám. Nerozhoduje, že není stanovena pro přezkoumání nařízené v § 4 řeč. vládn. nař. žádná lhůta. Jest v zájmu strany, aby vykáavši se příkazem rejstříkového soudu požádala administrativní úřad o přezkoumání a na ně naléhala.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Stěžovatelé odporují souhlasným usnesením nižších soudů (§ 46, odst. 2, zák. č. 100/1931 Sb. z. a n.) pro nezákonnost, avšak činí tak neprávem, poněvadž výklad, jaký dal rekursní soud předpisům § 4 vládního nařízení č. 265/1938 Sb. z. a n. v napadeném usnesení se zřetelem na § 10 téhož nařízení a vzhledem na § 17 zák. č. 58/1906 ř. z., se nepříčí jasnému a nepochybnému znění nebo smyslu použitého zákona na souzený případ.

Není tudíž napadené usnesení nezákonné ve smyslu čl. V zák. č. 251/1934 a čl. I zák. č. 314/1936 Sb. z. a n., třebaš nehovělo právnímu nároku stěžovatelů.

Poučovati stěžovatele, jakým způsobem si má obstarati průkaz o tom, že příslušný úřad nemá námitek s hlediska §§ 4 a 2 uved. vládn. nař. proti jednatelům zvoleným dne 10. května 1938, ale dosud do obchodního rejstříku nezapsaným, není úkolem nejvyššího soudu.

Čís. 17236.

K výkladu pojmu »za tmavé noci« (§ 9 zák. č. 47/1866 čes. z. z.).

Povinnost osvětliti povoz jest zachovati vždy, kdy se pro nedostatek denního světla a důsledkem s tím souvisícího ztížení možnosti rozeznávatí stává provoz na silnici méně bezpečným.

(Rozh. ze dne 21. února 1939, Rv I 2299/38.)

Srov. rozh. č. 3673, 4088 Sb. n. s. tr.